

Lehetek én is

Részlet

Barczy Krisztina emlékére

Írtam egy verset,

igazi varázslóst, gyógyulj, gyógyulj!, ez a vége. Elesett egy kislány a szemem láttára, a falu végén, a cigánysoron. Neki írtam. Futkározott, vidáman fogócskázott az apjával, nagyokat nevettek, szaladgáltak ide-oda, szépek voltak, mindketten szép ünnepi öltözetben. Aztán a sarkon megbotlott és elvágódott, nagyot puffant a kövön, beverte az állát, iszonyúan megütötte magát. Nem sírt, egy pillanatig meg sem mozdult, szerintem elszédült, utána meg fel akart tápászkodni, de a keze beleakadt valami kiálló vacakba, egy vasdarab állt ki a földből, mintha valaki facseteték helyett vasdarabot ültetne el. Felsikoltott, vérzett a keze, az apja ölelgette, nem tudta, mit csináljon, ölelgette tanácstalanul a gyereket, hogy jól van, jól van, nincs semmi baj, de a kislány csak sír tovább, vérzik a keze, ordibál, hogy ne haragudj, apa, rosszalkodtam, ne haragudj, nem akartam, véletlen volt, nem akartam. Annyira megijedt mind a kettő, úgy jajveszékelték, hogy tiszta tragédia volt az egész.

Eileithüia vagyok, tizenhat éves, tisztán érző jósnő. Van normális nevem is, de az nem érdekes, azért választottam ezt, mert egy igazi görög istennőt is így hívnak, és neki az a dolga, hogy a sötétből kivezesse a rémült gyerekeket a fényre. Emberemlékezet óta a mi családunk gyógyít ebben a faluban. Illetve közülünk egyszerre csak egy, ez a szabály, a tudás apáról fiúra száll, pontosabban úgy van ez nálunk, hogy majd anyám után én következem, mert nincs férfi a családban. Nem tudom, ki volt az apám. Nem értem, miért kért bocsánatot ez a kislány az apjától, amikor elesett. Meg akarom gyógyítani. Neki írtam a verset.

Anyám szerint a teremtőerőmet nem szabad elherdálni, vigyázni kell, mert amit elképzelünk, valóra válik. Ha csak fantáziálok összevissza, mit sem ér

a különlegességem, összekuszálom a jövőmet a szertelen vágyakkal. Gyógyító akarok lenni, de egy családban csak egy lehet, és ahhoz, hogy anyám meghaljon, kell várnom még legalább húsz évet. Addig állatok etetése és jóslás a feladatom. Utálom. Állatokat bárki nevelhet, ahhoz aztán végképp nem kell semmiféle különleges képesség, a jövőbelátás meg hülyeség. Az emberek félnek a jövőtől, nem mondhatod meg nekik, hogy tényleg mi lesz. Ráadásul sajnos csak a szemüknek és fülüknek hisznek. Csak azt hiszik el, ami van, amit látni és hallani is lehet. Igen, sajnos. Ezért mutogatok állandóan kártyákra festett képeket nekik, mintha abból jósolnék. Ez itt a Ragaszkodás, ez meg itt a Halál, de teljesen felesleges bármi fontosat mondani a jövőről, úgysem hiszik el. Ha tetszik nekik, amit hallanak, akkor elhiszik. De amúgy nem hiszik el. Úgy hallgatják, mint egy mesét, ami mással talán megtörténhet, de velük sosem.

Él a falunkban egy család, mindenki úgy hívja őket a hátuk mögött, hogy az öngyilkosok, és pletykálnak róluk mindenfélét, hogy melyik hogy halt meg. Tudom az összes történetet. Régebben nekem is eszembe jutott, hogy meg kéne próbálni, mert nagyon érdekel a halál, az élet meg nem annyira. De félek. Mi van, ha nem halok meg, csak beteg leszek, mint anyám? Mindenki rajtam röhögne a faluban, hogy nézd már, ott az a bolond lány, akinek nem sikerült. Inkább meg sem próbálok. Inkább élek. Hajnalban kelek mindennap, meditálok, ahogy anyámtól tanultam. Elképzelem az életem, érdekesnek, izgalmasnak képzelem, olyannak, ami kicsit jobban érdekel az igazinál. De sajnos mindig csak a feléig van meg, nem tudom végigképzelnem, mert közben visszaalszom és hülyeségeket álmodok, vagy elkalandoznak a gondolatok, és megint ott kötök ki, ahol szoktam, egy nagyon magas hegy tetején, mindentől távol. Nem érnek semmit szerintem ezek a hajnali képzelgések, de nem akarom megbántani anyámat.

Öngyilkosnak lenni szégyen és bűn, a temetőben is külön helyre ássák el az ilyeneket. Élt a falunkban abban a bizonyos családban egy gyönyörű lány. Huszonhat évesen felakasztotta magát a padlásukon egy ugrókötéltre. Az apja talált rá. Tudta, hol keresse, megérezte. Néhány évvel ezelőtt a felesége is ugyanezt csinálta, ugyanitt, ezért aztán nem volt nehéz kitalálni, hol lehet a gyerek. Órák óta keresték már mindenfelé, de nem látta senki. Utoljára délben látták. Ezek voltak az utolsó mondatai: „Spenótot főztem ebédre, remélem finom. Nem, köszönöm, én már ettem. Örülök, hogy ízlik, de nem sós egy kicsit? Nem kérsz többet, apa? Jó, akkor elmosogatok, aztán kimegyek a kertbe.”

Este fél nyolc körül talált rá az apja a padláson, levágta a kötelet a gerendáról, de nem bírta el a lányát, mert a halottak nehezebbek az élőknél. Erre nem számított. Nem elég, hogy ott találta így, ünnepi öltözetben, lógva egy ugrókötélen, lehajtott fejjel, a hosszú sötét haja mind az arcába hullva, de még le sem tudta szedni onnan normálisan. Elvágta az ugrókötelet, de a lányt nem bírta el. Kicsúszott a kezéből, földre huppant, a feje kettőt koppant még a kövön, aztán kész, aztán mozdulatlanság. Illetve annyi még, hogy leült mellé, egy ideig csak nézte, majd óvatos mozdulatokkal kisöpörte arcából a hajszálakat, mint kislánykorában, mikor elaludt. Csak most nem aludt, hanem halott volt, akasztott hullá, azok, sajnos, nagyon rondák. Felakadt szemek, kilógó nyelv és egészen fura színű arc. Kisöpörte a lány arcából a hajakat, aztán törökülésben ült, míg megérkeztek a rendőrök és a hullaszállító. Sokáig keresték a búcsúlevelet, de nem volt semmi. Még annyit sem írt, hogy ne haragudj, apa. Nem üzent semmit. Nem értem. Miért halt akkor meg? Nem értem azt sem, hogy miért félnek az emberek annyira a jövőtől, szerintem sokkal ijesztőbb az, ami most van. Például anyám. Hogy mi lesz vele. Ő mikor hal már végre meg? És hogy miért nem enged élni. Vagy ez a sok-sok titok is nagyon ijesztő, az, hogy milyen lehet a halál, és, hogy miért nem marad ilyenkor üzenet.

Kicsi vagyok, székre állok, onnan egy nagyot kiáltok, boldog életet kívánok, sajnos, ha akasztásról van szó, mindig ez a mondóka jut eszembe. Biztos a kisszék miatt, amire felállnak, ha be kell bújni a hurokba. Van egy másik érdekes történetem is erről a családról. Egyszer a nyolcvankét éves nagymama úgy döntött, nem érdeklí tovább az élet, elege van, és nem is vár tovább a halálra, ő most akarja. Ki is találta, hogyan. Lement a pincébe, ott tartotta a borokat, pálinkát, befőttet, krumplit, almát, tököt, káposztát, szilva-, barack-, meggy-, körtebefőtt, és a hűtőládában a hússokat. Felnyitotta a láda tetejét, az asztalt közelebb húzta, egészen közel, hogy könnyebb és gyorsabb legyen a pakolás. Januárban vágta disznót, amikor ez történik, június van, ilyenkor még több mint fele megvan a húsnak. A városban túl sok húst esznek az emberek, de itt falun nem, ráadásul a városiak a rossz húst is megeszik, nem tudják, milyen a jó, nem érzik a különbséget. Itt falun érzékenyebbek az emberek. Jobb falun, mint a városban. Igen, jobb. Nagyon szeretnék városban élni, csak ott rosszabb, félelmetes, itt jobb nekem. Kipakolta a húst a hűtőből, aztán leült pihenni. Eszébe jutott a kispárnája. Feltápázkodott, felment a lépcsőn, a konyhán át a szobájába. Magához vette a párnát, aztán vissza le, a konyhán keresztül a pincébe. Odahúzta a sámlit az asztalhoz. Felmászott. Előbb a sámlit, aztán asztal, végül be a ládába. Feje alá tette a párnáját, magára húzta az

ajtot, arra számított, hogy majd szépen elszenderül, mint a színes pillangók a díszdobozban, mikor lefagyasztják őket az esküvő előtti éjszakán. De nem így lett. Nagyon-nagyon sokáig fuldoklott meg mocorgott, ki is karmolta a saját arcát, és egészen megdöbbenő pózba merevedett, mire elérte a halál, és csak azután fagyott meg.

Pedig szerintem szép a halál, legalábbis úgy képzelem, hogy az, csak másképp szép, mint ahogy az emberek szeretnék. De erről most nem akarok többet beszélni. Elképzelni meg végképp nem akarom, nagyon oda kell figyelni, hogy miről ábrándozik az ember, nehogy aztán a végén baj legyen. Inkább az élettel kell foglalkoznom most, ha gyógyító akarok lenni. Azért is írtam ezt a verset. Szép ruhácska vérfoltos, kicsi lányka, mi lesz most? Apja hangja nyugtatja, angyal szava gyógyítja: Gyógyulj, gyógyulj!

Kis Endre alkotása